

den ærede Minister værdisjede at omtale, og det var den Udtalelse, hvormed vi slutte vor Betænkning. Det er den, hvor vi udtale os imod, „at Finanzministeren uden Rigsdagens Samtykke paa Statskassens Begne overtager Driften af Fællessuffertogiet eller yder Pengetilskud til Den under nogen Form idover Loven af 25de Februar 1876“. Den ærede Minister sagde herom, at enten maatte Forudsætningen herfor være en Ulovlighed, og da var denne Udtalelse i Betænkningen overflødig, eller ogsaa var den kun et Udtryk for enkelte Medlemmers personlige Opfattelser og Ønsker, hvortil han intet Hensyn agtede at tage. Jeg skal ganske slutte mig til det første Alternativ. Jeg gaar virkelig ud fra, at det, der her er Tale om, vilde være en Ulovlighed. Men jeg er ikke enig med den ærede Minister i, at det da vilde være overflødig at udtale, at man ikke ventede eller at man vilde modsætte sig, at den nuværende ærede Regjering benyttede Leiligheden. Jeg skal kun overfor den ærede Minister sige, at de Erfaringer, vi have høstet overfor den nuværende ærede Regjering, ikke tillade os at antage, at det vilde være overflødig at sige, at, hvad vi anse for at være ulovligt, fraraade vi Regjeringen at indlade sig paa.

Finanzministeren (Estrup): Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til mig om, i hvilket Omfang denne Fritagelse for Forhandling med det ærede Medlem og hans Venner skulde strække sig. Dersom det ærede Medlem havde været opmærksom paa mine Udtalelser igaar eller — hvad der har været Leilighed til — havde efterjet dem i Rigsdagstidenden, som foreligger, vilde han ikke have behøvet at gjøre dette Spørgsmaal og tillige ikke have risikeret at citere feil, saaledes som han har gjort.

Berg: Jeg skal tjene det ærede Medlem fra Møen (Boissen) i at forhandle med ham. Han er jo, siger han, i Trængsel for at faae Nogen at forhandle med og har derfor henvendt sig til mig. Saa Meget har jeg endnu tilovers for det ærede Medlem, at jeg skal vise ham denne Opmærksomhed. — Først skal jeg med Hensyn til hans Fremstilling af Forholdene i Udvalget bemærke, at hele denne hans Fremstilling var ikke ret veiledende, og det Forhold, som det ærede „relative Flertal“, saaledes som det ærede Medlem kalder det Mindretal, han repræsenterer, indtog i Udvalget, forekommer mig saa meget mærkeligere, naar det ærede Medlem sluttede sit Foredrag med at sige, at han manglede en stor Del Dplysninger. I Udvalgets første Møde fremsatte jeg Ønsket om i næste Formiddagsmøde at fremlægge en skriftlig Opsats om de Dplysninger, man kunde ønske; men man vilde nok gaa til at forlange Dplysninger i al Almindelighed — det vil sige saadanne, som Regjeringen kunde aflevere

i Løbet af en Dag —, men man negtede at vente fra Torsdag Eftermiddag til Onsdag Formiddag med at afsende denne Skrivelse, for at den imidlertid kunde blive bilagt med specificerede Ønsker om Dplysninger fra den anden Side i Udvalget, uagtet den ærede Formand i Udvalget kunde sige sig selv, at Finanzministeren ikke Torsdag Aften kunde gjøre forberedende Skrift til at indkomme de fremsatte Spørgsmaal. Jeg har sidet 14 Aar i Finanzudvalget, men mig er der aldrig mødt en saadan Indsigelse mod, at der blev fremsat Spørgsmaal om Dplysninger, og saa er det ganske vist naturligt, at man i et senere Møde om Tordagen ikke havde Nogetsomhelst at gjøre med, at de Herrer valgte deres Ordfører, thi de være jo utvivlsomt underhaanden færdige med deres Standpunkt uden Dplysninger. Naar de nu komme og sige, at de mangle Dplysninger i stort Omfang, som det ærede Medlem sagde i Slutningen af sit Foredrag, saa kan jeg ikke sige Andet, end at det rimer ganske godt sammen med saa Meget af, hvad de Herrer ellers have fremsagt skriftlig og mundtlig angaaende denne Sag. Jeg veed ikke, og jeg indlader mig ikke paa, hvorledes det ærede „relative Flertal“, som det ærede Medlem taler om, har frekvet sin Betænkning; jeg indrømmer, at de valgte deres Ordfører om Tordagen, og at deres Betænkning fremlagdes i Udvalgsrådet om Onsdagen Kl. 1, og først da fik jeg at vide, hvorvidt den ærede Ordfører havde truffet Medlemmernes Mening eller ei. Det varede altsaa godt og vel en hel Uge, og at de øvrige 3 Dage bleve benyttede af de andre Mindretal, er naturligt, idet man havde Forventning om at erholde yderligere Kundskab om, hvilke Ønsker om Dplysning der næredes, som man først fik Leilighed til at fremsætte om Mandagen. At man under dette Forhold, hvor man ad privat Vej maatte søge Gullerne udfyldte og danne sig en Mening, maatte lægge Beslag paa nogle enkelte Timer mere, end der ellers var givet, er let forklarligt; men de Herrer kunne ikke klage over deres Tid, thi der begyndtes om Torsdagen med et Standpunkt, der vistnok var givet, og man var allerede færdig, som Enhver veed, om Onsdagen. Der manglede altsaa dette i det ærede Medlems Udtalelser. Jeg kjender, som sagt, ikke noget Exempel i de 14 Aar, jeg har havt Sæde i Udvalget, paa hvad det ærede relative Flertal har negtet mig, at man har negtet mig at forme specielle Spørgsmaal til Dplysning om en Sag af den Bigtighed, som denne. — Derefter vender det ærede Medlem sig til mig angaaende den Mærkelighed, at jeg vilde bevise for Alverden, at jeg intet Forbund havde. Det ærede Medlem skulde tænke lidt over, hvad han siger. (Steenstrup: Formaal?) Hvad siger det ærede Medlem? (Steenstrup: Formaal?) Nei, Forbund. Det ærede Medlem skulde tænke denne Sag lidt nyere igjennem, saa kom han til at